

bolj na varnem in bi prišle do veljave. Zato so jih prestavljali in prenašali vsekrižem. Tudi skrivali so jih in molčali sosedom in vsakomur o čudni najdbi, boječi se, da bi morda kdo drugi ne šel na njihovo njivo in jim ne odnesel še dragocenejših stvari, ki so morda ondi zakopane. (Konec.)

J. E. Bogomil:

Ako ne znaš tujega jezika . . .

Po naših krajih je potoval neki Francoz. Prišel je po svojih potih tudi v Metliko. Tam je šel v gostilno. Rad bi si bil naročil kuhanih gob, ker jih je imel silno rad. A kaj, ko ga ondi nihče ni razumel! Urno je torej vzel v roko svinčnik ter kos papirja, pa narisal nanj gobo. Natakarkar je pogledal, pokimal, šel in prinesel gostu — dežnik.

Nekdo drugi — Slovenec — je pa potoval v kupčijskih zadevah po Danskem. Lačen je bil in je šel v hôtel. Rad bi si bil privoščil svinjske pečenke. Pa ni znal povedati. Vsi hôtelski postrežniki so bili zbrani okrog njega, a nobeden ga ni mogel razumeti. Naš mož pa — ne bodi len! — je začel oponašati prešičevo cviljenje in kruljenje, pa pokazal z vilicami in nožem, kakor bi rezal meso. Ob tem je bušnilo vse hôtelsko osobje v glasen smeh. Razumeli so ga. Kmalu je ležal pred njim lep kos svinjske pečenke.

Pravijo, da je prišel l. 1809. v Cerklje nad Kranjem francoski vojak. Prvega človeka, ki ga je srečal, je vprašal, če ume francosko: »Parléz vous français?« (beri: parlé vu fransé). Cerkljanec ga je začudeno gledal in rekel: »Ja, jaz sem Barlè Francè, ja! Odkod pa me poznaš?« — Več se pa možaka nista mogla pomeniti.

L. 1908. je bilo okrog šeststo Slovencev na božji poti v Lurdu na Francoskem. V neki gostilni si je hotelo nekaj Gorenjcev naročiti čašo vina. Nikakor pa niso mogli dopovedati francoskim natakarkaricam, kaj bi radi. Kar pride vmes neki Ribničan in pove svojo željo v pristnem ribniškem narečju. Pa so ga brž v Lurdu razumeli,

